

MIJN MAN DOET HET NIET MEER, DOKTER

Een blijspel in twee bedrijven, vijf taferelen

door

RUDY SOETEWEE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MIJN MAN DOET HET NIET MEER, DOKTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **RUDY SOETEWEEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/1996/0220/045
ISBN- 978- 90-385-04506

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Soetewey

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren)

PAUL VAN DYCK: Psychiater van middelbare leeftijd, gespecialiseerd in de behandeling van mensen met seksuele problemen.

ANNEMIE DESCHAMPS: De naïeve echtgenote van Paul. Een germaniste, die lesgeeft aan de universiteit.

JOSETTE MEULEMANS: De inwonende jonge huishoudster van het bovengenoemde echtpaar. Een vulgair type, dat geen blad voor de mond neemt, en geen kaas heeft gegeten van het begrip 'beeldspraak'.

ERIK LIVERT: Een jonge, pas afgestudeerde psychiater, die Annemie als eerste patiënt heeft.

FRANS FELCROO: Zelstandige klusjesman, die het kabinet van Paul opknapt. Een zeer verlegen vrijgezel.

CARLOS D'HERNIA: Senator, die na recente verkiezingen op het punt staat minister te worden.

MICHELINE VUYLSTEKE: Echgenote van de senator. Directrice van een bejaardenhome.

DECOR

Een living van een meer dan begoed echtpaar, in een klassieke villa. Aan de ene zijde bevinden zich 2 deuren, 1 naar de keuken en 1 naar de hal. Aan de andere zijde bevindt zich 1 deur, naar het kabinet van de psychiater. Er is ook een trap, die in de living uitkomt.

Tijd: Heden

Plaats: Een chique buitenwijk, ergens in Vlaanderen.

Taal: Tenzij wanneer anders aangegeven, spreken Josette en Frans dialect, de anderen een meer algemeen Nederlands.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL.

WOENSDAGAVOND, OMSTREEKS ZES UUR.

(Annemie en Paul zitten aan een gedekte tafel. Ze hebben net hun maaltijd beëindigd. Paul leest de krant)

ANNEMIE: *(Na een stilte, zuchtend)* En er is eindelijk een assistent voor literatuurstudie aangesteld.

PAUL: *(Totaal ongeïnteresseerd)* Hm hm...

ANNEMIE: *(Probeert zijn onverschilligheid te negeren)* En professor Brandt was ziek. Je weet wel, de collega die linguïstiek geeft aan de eerste licentie.

PAUL: *(Onverschillig)* Hm...

ANNEMIE: *(Hoewel zijn onverschilligheid haar raakt, gaat ze toch door)* En nu willen de studenten nog een vertegenwoordiging in de raad van bestuur ook! Waar dat heen moet...

PAUL: *(Onverschillig)* Jaja...

ANNEMIE: *(Verandert dan toch maar van onderwerp)* Heb je veel patiënten gehad vandaag?

PAUL: *(Stopt met lezen, onwillig)* Nogal.

ANNEMIE: *(Geeft het niet op)* Nieuwe?

PAUL: *(Schouderophalend)* Een paar... *(Neemt een stukje speculaas, met een flauwe glimlach)* Een weduwnaar van in de zeventig. Kloeg dat hij niets meer kon in bed. Hij was altijd al buiten adem voordat hij zelfs maar begonnen was, zei hij.

ANNEMIE: Wat heb je hem geadviseerd?

PAUL: Een fietspomp te gebruiken.

ANNEMIE: Een fietspomp?

PAUL: Ja. Na wat praten bleek dat hij met zo'n pop slaapt. Tegen de tijd dat hij die 's avonds heeft opgeblazen, is hij buiten adem natuurlijk... *(Hoofdschuddend)* Ik krijg alleen maar idioten over de vloer.

ANNEMIE: *(Na een ogenblik stilte - aarzelend)* Heb je morgen veel afspraken?

PAUL: *(Sopt de speculaas achteloos in z'n koffie)* Nogal.

ANNEMIE: *(Als Paul de speculaas ongegeneerd in z'n mond stopt, ingehouden)* Paul, alsjeblieft.

PAUL: *(Met een volle mond, niet begrijpend)* Wat? *(Als Annemie gebaart)* Oh. *(Verveeld)* Sorry!

ANNEMIE: *(Na enkele ogenblikken stilte, aarzelend)* Dan heb je nog veel werk voor morgen?

PAUL: Ik vrees van wel, ja. Dossiers bijwerken en zo... En zolang mijn spreekkamer daar niet klaar is, moet ik dat nog altijd hier doen... Het zal wel weer nachtwerk worden.

ANNEMIE: (*Teleurgesteld*) Dus ook vanavond niet...

PAUL: (*Niet meteen vol spijt*) Het spijt me.

ANNEMIE: (*Ernstig*) Paul... Weet je dat het vandaag, dag op dag, vier maanden geleden is dat wij nog 'ns... Je zou naar een dokter moeten.

PAUL: (*Met een zucht*) Schat, hoe dikwijls moet ik het nu nog zeggen? Ik ben niet ziek. Ik lijd aan libido-asthenie, dat is alles. Ik heb gewoon geen zin. Dat komt wel meer voor bij mannen van mijn leeftijd.

ANNEMIE: Vier maanden lang geen zin? Voor iemand van in de veertig is dat niet normaal, Paul. (*Voorzichtig*) Misschien vindt een dokter wel iets dat...

PAUL: (*Onderbreekt haar*) Een dokter? Welke dokter? Een psychiater? Ik ben zelf psychiater. En ik ben zelf gespecialiseerd in de behandeling van seksuele problemen.

ANNEMIE: Een andere visie horen kan toch geen kwaad?

PAUL: (*Nadrukkelijk*) Je denkt toch niet dat ik naar de concurrentie ga stappen? Binnen de kortste keren weet de hele stad dat psychiater Van Dyck zélf met een probleem zit. Van reclame gesproken!

ANNEMIE: Als mijn vader nu nog leefde... Hij was een bekwaam psychiater. En hij zou het zeker niet aan de grote...

PAUL: (*Onderbreekt haar*) Je denkt toch niet dat ik naar je vader zou gegaan zijn? Om hem wat te vertellen? Sorry, ouwe, maar ik krijg 'm niet meer omhoog voor je dochter?

ANNEMIE: (*Als terloops*) Er is geen enkele reden om grof te worden, Paul.

PAUL: (*Dit is ook niet de eerste keer - sarcastisch*) Ik ben nu eenmaal bij de varkens grootgebracht, schat. Dat raakt een mens nooit helemaal kwijt.

ANNEMIE: (*Betuttelend*) Je bent in een café opgegroeid, lieve, niet bij varkens. Dat geeft je niet het recht om je als een boerenkinkel te gedragen.

PAUL: (*Sarcastisch*) Je zal je er moeten bij neerleggen, Annemie. Je bent met een lompe botterik getrouwd.

ANNEMIE: Ik ben met een intelligente man getrouwd, die ambitie had, en attentvol was. (*Nadrukkelijk*) En die heel vurig was.

PAUL: (*Onverschillig*) Alles slijt, zeker?

ANNEMIE: (*Na enkele ogenblikken pijnlijke stilte*) En ons huwelijk dan?

PAUL: Wat is daarmee?

ANNEMIE: (*Citeert*) 'Seksualiteit is een wezenlijk onderdeel van elk huwelijk' - je eigen woorden. Als daar iets aan schort...

PAUL: Bedoel je dat je niet meer van mij houdt?

ANNEMIE: Natuurlijk niet! Ik hou nog net zoveel van je als toen we trouwden. Ik heb alles voor je over, dat weet je toch?

PAUL: (*Niet meteen enthousiast*) En of ik dat weet, ja.

ANNEMIE: Heb ik al ooit iets gedaan waar je het niet mee eens was?

PAUL: (*Op dezelfde toon*) Neen.

ANNEMIE: Ik heb alleen het beste met je voor. Met òns voor. (*Voorzichtig*) Misschien moeten we eens sàmen naar een...

PAUL: (*Nadrukkelijk*) Annemie, luister eens. Het lost niets op om me het alle dagen onder de neus te wrijven. Integendeel. Dan begin ik erover te piekeren, en dan ben ik nog verder van kant. Het zal wel vanzelf overgaan. Ok?

ANNEMIE: (*Gedwee*) Ja, schat...

PAUL: Laten we er dan over ophouden. (*Als hij vaststelt dat hij geen koffie meer heeft*) Jij nog een 'tas'?

ANNEMIE: (*Uit gewoonte*) Een kopje, Paul. Geen 'tas'.

PAUL: (*Verveeld*) Heb je de universiteit weer mee naar huis gebracht?

ANNEMIE: Je kan toch net zo goed het juiste woord gebruiken?

PAUL: Natuurlijk. (*Sarcastisch*) Replay! Jij nog een kopje, schàt?

ANNEMIE: (*Ineenkrimpend*) Als er nog is...

PAUL: (*In de richting van de keukendeur*) Josette!

JOSETTE: (*Komt met een dienblad uit de keuken. Heeft een weinig verhullend, vulgair jurkje aan. Tegelijk pseudo-sexy en brutaal*) Hebt ge gedaan?

PAUL: Is er nog koffie, Josette?

JOSETTE: 'k Zal ne keer zien. Momentje. (*Verdwijnt in de keuken, en komt terug met een thermos. Vult beide kopjes half*) Mag de rest dan weg?

ANNEMIE: (*Met een zucht*) Ja, Josette. (*Op dit ogenblik horen we ergens iets vallen*) Is die klusjesman hier nog?

JOSETTE: (*Terwijl ze afruimt*) Ja. Hij zal aan't inpakken zijn, denk ik. Gewoonlijk stopt hij rond dit uur.

PAUL: Heb jij er een idee van hoe lang het nog gaat duren?

JOSETTE: (*Somt op*) Een nieuw plafond, ingemaakte kasten, behangen, schilderen... Reken toch nog maar op een paar dagen.

ANNEMIE: (*Tegen Paul, wanneer die verveeld zucht*) Tja... Je moet maar denken: een hààstige hond werpt blinde jongen.

JOSETTE: (*Verrast*) Gaat gijlie een hond kopen? (*Geërgerd*) Precies of ik heb nog geen werk genoeg, zeg!

ANNEMIE: (*Met een zucht*) Je moet alles niet zo letterlijk nemen, Josette. Ik bedoelde... Laat maar. (*Nadat Josette met het volle dienblad in de keuken verdwenen is*) Wees nu eens eerlijk, Paul. Dat kan toch niet meer. Waarom nemen we niet iemand met stijl in dienst?

PAUL: Laten we daar niet opnieuw over beginnen, hé.

ANNEMIE: (*Samenzweerderig*) Op de universiteit hebben een paar collega's een Pools meisje in dienst genomen. Tegenwoordig is dat de mode. Ze zijn gehoorzaam, onderdanig, goedkoop. En op de golfclub ken ik òòk een paar mensen die zo'n meisje hebben. En die zijn er heel tevreden over.

PAUL: Die meisjes zijn hier illegaal, Annemie.

ANNEMIE: *(Gaat door op haar elan)* En dan? Als je wil, vraag ik het adres van de leverancier aan Françoise. Ik heb morgen toch een afspraak met haar op de club, dus...

PAUL: *(Beslist)* Neen, Annemie. Voor de zoveelste keer. Josette is de dochter van Louisa. En Louisa kwam vroeger bij ons in't café kuisen. Die mensen... *(Wordt onderbroken door Josette, die uit de keuken komt)*

JOSETTE: *(Terwijl ze naar de hal gaat)* 'k Zal eens gaan zien hoever hij staat. *(Af kabinet)*

PAUL: *(Als Josette weer verdwenen is, zachter)* Die mensen zijn sukkelaars. Haar moeder heeft een kapotte rug, en haar vader is al jaren werkloos.

ANNEMIE: Werkloos? Een dakwerker met hoogtevrees!

PAUL: Dat heeft er niets mee te maken. *(Beslist)* We hebben Josette aangenomen om haar ouders te helpen, en daarmee basta. Er zijn er al meer dan genoeg die vergeten vanwaar ze komen, als ze bovenaan de ladder staan. Ik doe daar niet aan mee. En ik wil het daar niet meer over hebben! *(Nadrukkelijk)* Ja?

ANNEMIE: *(Gehoorzaam)* Ja, schat... *(Wordt onderbroken door Josette, die, gevolgd door de verlegen Frans Felcrou, de living binnenkomt. Hij draagt een smerige overall, en blijft bij de deur staan)*

JOSETTE: 'k Heb het gezegd, hé. Hij heeft gedaan voor vandaag.

PAUL: *(Joviaal)* Allee vooruit. *(Tegen Frans)* En? Wanneer denk je klaar te komen, Frans?

FRANS: *(Uiterst verlegen)* Pardon?

ANNEMIE: Mijn man bedoelt: hoelang hebt u nog werk, meneer Felcrou.

FRANS: *(Handenwringend)* Nog een week ongeveer, madam.

PAUL: *(Joviaal)* Als je een voorschot nodig hebt, moet je het zeggen, hé Frans.

FRANS: *(Haastig)* Neen neen, meneer dokter. Dat is niet nodig. Ik schiet dat wel voor, dat is geen probleem.

JOSETTE: *(Verbaasd)* Allee, hoor dat nu. Dat is ook de eerste keer dat ik een kleine zelfstandige zoiets hoor zeggen.

ANNEMIE: Josette!

JOSETTE: 't Is toch waar, hé, madam.

FRANS: *(Tegen Josette, met een warme, haast verliefde blik)* U hebt groot gelijk, juffrouw.

JOSETTE: *(Flirterig)* Merci, Franske.

FRANS: *(Na een brede glimlach)* Maar kleine boompjes kunnen grote wortels hebben, nietwaar? *(Als hij het dubbelzinnige beseft)* Allee, ik bedoel niet dat ik... Enfin... *(Na een genante stilte)* Allee, dan ga ik maar, hé. Tot morgen, meneer dokter. Madam. Juffrouw... Laat maar, ik vind mijn weg wel... *(AF)*

JOSETTE: *(Flirterig)* Dag, Franske... *(Merkt de stofsporen die Frans achterlaat in de living pas als hij al weg is. Terwijl we een deur horen dichtvallen)* 't Is niet waar, hé! Ik heb het hem gisteren nog zo gezegd. Nu moet ik wéér stofzuigen. *(Loopt de keuken in. Op dat ogenblik weerklinkt de telefoon. Terwijl Paul naar het toestel loopt, komt Josette met een stofzuiger binnen)*

PAUL: *(Aan de telefoon)* Hallo, Van Dyck... *(Onder de indruk)* Goedenavond, meneer. Wat kan ik voor u doen? Hoe zegt u? Op consultatie komen? Natuurlijk... Wanneer? Wanneer het u schikt. Natuurlijk, dat regel ik wel... *(Als Josette begint te stofzuigen)* Josette! *(Gebaart dat ze moet stoppen, want dat hij niets hoort. Josette stopt de stofzuiger, staat zichtbaar ongeduldig te wachten tot het telefoongesprek is afgelopen)* Wanneer zegt u? Morgen? Geen probleem. Ja... In de namiddag, rond twee uur. Prima... Wat zegt u? Discretie? Natuurlijk, meneer. Dat spreekt voor zich... Goed. Tot morgen dan. *(Hangt opgetogen op. Tegen Annemie, enthousiast)* Weet je wie dat was? *(Wordt echter onderbroken door Josette, die opnieuw begint te stofzuigen)* Josette, wil je daar nu alsjeblieft even mee wachten?

JOSETTE: *(Over het lawaai heen)* Het moet toch gebeuren, hé? En anders loopt ge het in de mat. *(Wordt onderbroken door de deurbel. Zet de stofzuiger af, en verdwijnt mompelend naar de hal)* Ik moet hier ook alles tegelijk doen, hé.

PAUL: *(Zodra de stofzuiger zwijgt, tegen Annemie)* Weet je wie dat was? Senator D'Hernia.

ANNEMIE: Carlos D'Hernia? De zoon van Gaston? Van in de golfclub?

PAUL: *(Glunderend)* In persoon. Hij komt morgen op consultatie. Eindelijk een patiënt van niveau.

ANNEMIE: Hij weet toch wat jouw specialiteit is?

PAUL: Natuurlijk. *(In vervoering)* Dit is dé kans om in dat milieu binnen te geraken. En eens dààrbinnen... Als je ze in het parlement zo bezig ziet, zijn er daar veel die een psychiater kunnen gebruiken. Daar hebben ze bijna allemààl last van hun 'juul'.

ANNEMIE: Paul!

PAUL: *(Enthousiast, in zichzelf)* Een psychiater kan daar een aardige cent verdienen. *(Verbeten)* En dan zou ik me eindelijk 'ns kunnen bezighouden met iets serieus, in plaats van met dokwerkers die hun 'julleke' te klein vinden.

ANNEMIE: Paul, alsjeblieft!

PAUL: *(Met een gebaar naar zijn broek)* Hoe moet ik hem dan noemen? Charel? Gust? Jean-Francois-Philippe?

ANNEMIE: Wat denk je van 'geslachtsorgaan'? *(Na een korte stilte)* Wat heb je trouwens tegen dokwerkers? Ik dacht dat je niet wilde vergeten vanwaar je kwam? Als ik je zo...

PAUL: *(Onderbreekt haar)* Dat is niet hetzelfde. Op professioneel vlak... *(Wordt onderbroken door Josette)*

JOSETTE: Er staat een zekere meneer Libert aan de deur. Die beweert dat hij een afspraak heeft met madam. 'In verband met de sollicitatie', zegt hij. *(Zwoel)* Geen 'misse' jongen.

PAUL: *(Tegen Annemie)* Sollicitatie?

ANNEMIE: *(Raapt al haar moed samen)* Ja... Ik heb besloten om een butler in dienst te nemen.

PAUL: *(Verbaasd)* Een butler? Om wat te doen?

ANNEMIE: Wat een butler zoal doet. De gasten aankondigen en zo.

JOSETTE: Dan kan ik toch ook? *(Na een ogenblik)* Ik versta het al! Ge wilt me hier buiten, hé!

ANNEMIE: Wel neen, Josette, integendeel. Jij bent een van de rédenen waarom ik een butler wil. Het werk hier in huis wordt teveel voor één persoon. Je hebt het net nog zelf gezegd. Een butler zal je wat ontlasten.

JOSETTE: *(Met een blik naar Paul)* Jamaar... En gaat die dan baas spelen over mij?

ANNEMIE: *(Haast verontschuldigend)* Er kan natuurlijk maar één grote mast zijn op het schip.

JOSETTE: *(Niet begrijpend)* Welk schip?

ANNEMIE: Laat maar...

PAUL: *(Verbaasd)* Dat is nu de eerste keer in al die jaren dat jij iets doet zonder het vooraf aan mij te vragen... Een butler... Ik zie niet in waarom wij een butler...

ANNEMIE: *(Onderbreekt hem)* Mensen van standing hébben tegenwoordig een butler. En het maakt het leven voor Josette een stuk makkelijker... *(Tegen Paul)* Wat zal het meeste indruk maken op de senator, denk je? Josette die de deur opent, of een butler?

PAUL: Daar is natuurlijk iets van...

JOSETTE: *(Verontwaardigd)* Wat mankeert er aan mijn manier van deuren opendoen?

ANNEMIE: *(Haastig)* Niets, Josette. Maar je kan toch niet tegelijk stofzuigen, afwassen, de bedden opmaken én de deur openen?

JOSETTE: *(Weerbarstig)* Als u het zegt...

ANNEMIE: Dus...

JOSETTE: *(Weerbarstig)* Dan zal ik hem maar binnen laten, zeker...

PAUL: *(Na enige aarzeling)* Ach ja, waarom niet? *(Josette AF naar de hal. Terwijl Annemie en Paul in het salon plaatsnemen, verbaasd)* Hoe kom je er eigenlijk ineens bij om een butler te nemen? Je hebt daar nooit eerder iets over gezegd.

ANNEMIE: We moeten toch met onze tijd meegaan. Een butler is terug in. En gemakkelijk.

JOSETTE: *(Onderbreekt hen. Van in de deuropening, luid)* Meneer Libert Erik! *(Mompelend)* Ge ziet, hé, ik kan dat ook. Maar ja...

ERIK: *(Zichtbaar nerveus)* Goedenavond, meneer. Mevrouw.

ANNEMIE: Goedenavond, meneer Libert. Komt u binnen. Koffie?

ERIK: Graag, mevrouw.

ANNEMIE: Josette, koffie voor meneer. *(Tegen Erik)* Zet u, alstublieft.

JOSETTE: *(Tegen Erik - grimmig)* Moet er iets in?

ERIK: *(Verward)* Ja... koffie....

JOSETTE: *(Ingehouden)* Ik bedoel melk of suiker, slimmeke!

ERIK: *(Nerveus)* Ah. Ja graag. Melk en suiker. Alstublieft.

PAUL: *(Als Josette naar de keuken verdwenen is)* Dus jij wilt bij ons als butler beginnen, meneer... eh...

ERIK: Libert. Erik Libert. Ja, meneer.

PAUL: Vertel eens: heb je enige ervaring in dat vak?

ERIK: *(Terwijl Josette met een dienblad binnenkomt, en een kopje dat voor hem volschenkt)* Ja en neen, meneer. In directe zin niet. Ik ben nog niet zo lang geleden afgestudeerd, ziet u. Maar...

PAUL: *(Onderbreekt hem)* Als butler?

ERIK: Neen, meneer. Van de universiteit. Maar mijn ouders...

PAUL: *(Onderbreekt hem opnieuw)* Wàt heb je gestudeerd?

ERIK: Psychologie, meneer.

JOSETTE: *(Achterdochtig)* Zijt gij niet wat oud om juist van d'unif te komen?

ERIK: Eigenlijk wel, juffrouw. Ik ben dertig.

PAUL: Hoe komt het dan dat...

ERIK: Het zit zo, meneer: mijn ouders werken voor een rijke Engelse familie aan de kust; mijn vader als butler, en mijn moeder als hoofd van de huishouding. Ik heb hen jaren geholpen, maar mijn vader vond het beter dat ik eerst een diploma psychologie haalde, voor ik zelf als butler aan de slag ging. Vandaar... *(Hij wil suiker bij zijn koffie doen, maar laat het klontje naast zijn kopje vallen - handig is anders)*

PAUL: *(Bedachtzaam)* Ach zo... *(Met een bijbedoeling)* Vertel eens: die familie waar je het over hebt, waar je ouders... Kreeg die veel bekend volk over de vloer? Artiesten, politici?

ERIK: Het spijt me, meneer, maar daarover kan ik u niets vertellen.

PAUL: *(Overredend)* Allee... Geen kat komt dat ooit te weten.

JOSETTE: *(Ernstig)* Daar zou ik maar niet te zeker van zijn, meneer Paul. Katten zijn heel slimme beesten. Die weten meer dan dat ge denkt. Ons ma heeft zo ooit eens...

PAUL: *(Onderbreekt haar)* Ja, Josette. *(Tegen Erik, fijntjes)* Eén anekdote maar. Ik wil je er zelfs voor betalen.

ERIK: *(Wil beledigd rechtstaan)* Als u zo over me denkt, meneer, lijkt het me beter dat ik maar meteen opstap.

PAUL: *(Haastig)* Neen neen, dat is niet nodig. Het was een soort... test. Je begrijpt...

ERIK: Voor een butler is discretie het allerhoogste goed, meneer. U wil toch ook niet dat ik iets over u, of over uw patiënten zou rondbazuinen?

PAUL: *(Verbaasd)* Hoe weet je dat er hier patiënten over de vloer komen?

ERIK: *(Aarzelt slechts even)* Ik... Op het koperen plaatje aan de voordeur stond dat u psychiater bent. *(Wil melk bij zijn koffie doen, maar giet een deel in het schoteltje i.p.v. het kopje)*

JOSETTE: *(Sarcastisch)* Zijt gij altijd zo handig?

ERIK: Ik ben een beetje nerveus, dat is alles.

ANNEMIE: Stel dat we je aanwerven, wanneer kan je dan beginnen?

ERIK: Direct als u wilt. Ik heb mijn koffers bij, voor het geval dàt.

ANNEMIE: *(Goedkeurend)* Een vooruitziend man. Dat is prettig. *(Als het stil blijft, tegen Paul)* Heb jij nog vragen? *(Als Paul het hoofd schudt)* En? *(Als Paul aarzelt - overredend)* Denk eens aan de indruk die je morgen op de senator zal maken.

PAUL: (*Eerder weigerachtig*) Ik weet het niet... Ik zie niet...

ANNEMIE: (*Overredend*) Hij kan het toch eens een maand proberen? Op proef? Dan kan je daarna nog altijd beslissen.

PAUL: Maar ik wil helemaal niets beslissen. Ik heb helemaal geen butler nodig.

ANNEMIE: Jij niet, Paul, maar het huishouden wel. Je wilt toch niet dat het huishouden in het honderd loopt?

PAUL: (*Aarzelend*) Neen...

ANNEMIE: En je wil toch ook niet dat je moet helpen in het huishouden.

PAUL: (*Nadrukkelijker*) Neen.

ANNEMIE: Wel dan...

PAUL: (*Na enig overpeinzen*) Ach ja, waarom niet... Een maand. Op proef. Voor kost en inwon, uiteraard.

ANNEMIE: (*Voorzichtig*) Denk je niet dat hij...

ERIK: (*Onderbreekt haar*) Meneer heeft gelijk, mevrouw. Eén maand op proef is de gewoonte in de betere kringen.

PAUL: (*Aangenaam getroffen door die laatste woorden*) Betere kringen? Vindt jij dan dat wij...

ERIK: (*Met een superieure glimlach*) Heel zeker, meneer. Een geoefend oog ziet zo iets meteen.

ANNEMIE: (*Terwijl Paul gevlaid reageert*) Ga jij dan boven de gastenkamer in orde brengen, Josette. Ik regel de rest wel.

JOSETTE: (*Mistevreden*) Moet ik nu naar hem luisteren of niet?

ANNEMIE: De onderlinge takenverdeling zal ik straks wel geven. Ga maar eerst naar boven.

PAUL: (*Als Josette brommend is verdwenen - tegen Annemie, terwijl hij opstaat*) Luister Annemie, ik ga alleen maar akkoord om jou een plezier te doen, vergeet dat niet. En ik wil nu zeker niets meer horen over het huishouden, ja? Dat is jouw afdeling... Bon. Ik heb nog werk. Jij regelt het hier verder? (*Als Annemie knikt, AF naar boven*)

ANNEMIE: (*Als Paul goed en wel verdwenen is, en nadat ze aan de trap heeft staan luisteren - zachtjes, terwijl ze Erik een hand geeft*) Dag, dokter.

ERIK: (*Met de lichtjes superieure houding van een arts*) Mevrouw Van Dyck..

ANNEMIE: We hebben niet veel tijd, maar... Ik zou toch nog eens willen zeggen dat ik het erg apprecieer dat u dit voor mij wil doen.

ERIK: Graag gedaan, mevrouw. Trouwens, ik ben diegene die u moet bedanken. Niet elke beginnende arts krijgt een kans als deze.

ANNEMIE: Hoe lang denkt u mijn man te moeten observeren voor u kan zeggen wat er scheelt?

ERIK: Hij is nog altijd honderd procent passief?

ANNEMIE: Jammer genoeg wel, ja.

ERIK: Geen toenaderingen? Strelingen, aanrakingen? Geen toespelingen?

ANNEMIE: (*Zuchtend*) Neen.

ERIK: En 's morgens? Als uw man nog slaapt, hebt u dan al eens gevoeld of hij een... erectie had?

ANNEMIE: *(Gegeneerd)* Ja. Maar hij wordt dan meteen wakker, en.... pffwwt... *(Met een gebaar van ineenzakken)*

ERIK: *(Ernstig)* Meteen pffwwt?

ANNEMIE: Het oprapen niet waard.

ERIK: Tja... Dan is het in elk geval geen fysieke aandoening. Dat wijst in de richting van een psychosomatische, chronische inhibitie van het libido.

ANNEMIE: En zal het lang duren voor u een diagnose kan stellen?

ERIK: Tja... Als beginnend psychiater heb ik natuurlijk weinig om op terug te vallen... Dat kan een dag duren, maar ook een maand; dat is echt niet te voorspellen.

ANNEMIE: En wat als u een diagnose kan stellen binnen enkele dagen? In theorie zou u hier dan nog minstens een maand moeten blijven, maar dat kan ik niet van u verlangen. Aan de andere kant kan ik u ook niet zomaar ineens ontslaan. Dat zou te zeer opvallen.

ERIK: Daar heb ik ook over gedacht, mevrouw. Ik zal er een butler van maken die niet erg handig is. Dan kan u me op elk gewenst ogenblik ontslaan wegens ongeschiktheid.

ANNEMIE: Goed. Zorg er alstublieft wel voor dat mijn man niet te weten komt wie u bent. Het zou een catastrofe zijn als hij dat ooit...

ERIK: Daar mag u op rekenen, mevrouw. Ik zal mij niet verraden. En hij kan mij niet kennen. Ik kom uit een andere stad, en ik heb nog geen enkel congres bijgewoond, dus...

ANNEMIE: Wat uw honorarium betreft...

ERIK: Dat bepalen we na de genezing, mevrouw. No cure, no pay, zoals we hadden afgesproken.

ANNEMIE: Dat is heel vriendelijk van u. *(Als ze Josette de trap hoort afkomen - luid)* ...En er is ook een tuintrap naar de eerste verdieping. En hiernaast is de spreekkamer van mijn man. Hij zal u wel zeggen wat u daar wel en vooral niet mag doen.

JOSETTE: *(Onderbreekt haar van onderaan de trap)* De kamer is klaar. Zal ik ze 'm maar eerst wijzen?

ANNEMIE: Ja, Josette, dat is goed.

JOSETTE: *(Tegen Erik)* Kom maar mee. *(Als Erik aan de trap komt)* Vooruit, naar boven! En 'pollen' thuis, hé kameraad!

DOEK

TWEEDE TAFEREEL

DONDERDAGMIDDAG, TIEN VOOR TWEE.

(Net na het middagmaal. Op de tafel staan nog restanten en een leeg dienblad. Na enkele ogenblikken verschijnen Josette en Frans uit de keuken. Frans heeft een thermos koffie bij, en is nog altijd in zijn vuile overall)

JOSETTE: *(In voortzetting van het gesprek in de keuken)* Dan maakt jij toch grote reizen, Franske. Zo helemaal in uw eentje?

FRANS: *(Aarzelend)* Ja, juffrouw... Wat wilt ge? Ik ben...

JOSETTE: *(Onderbreekt hem)* Zegt maar Josette, zenne.

FRANS: *(Verlegen)* Josette... Ik ben nog jonkman, hé. En ik kom niets tekort, waarom zou ik dan thuis blijven?

JOSETTE: *(Onder de indruk)* Zijt ge dan ook al in Amerika geweest?

FRANS: *(Snoeverig)* Al een paar keren... De laatste keer met de Queen Elisabeth, naar New York.

JOSETTE: *(In oprechte bewondering)* Met de Engelse koningin? Kent jij die dan?

FRANS: Neen neen. Met de boot, de Queen Elisabeth II. Vijf dagen varen, van Engeland naar New York.

JOSETTE: In uw eentje?

FRANS: *(Ongemakkelijk)* Ah ja... Wat wilt ge?

JOSETTE: *(Lacherig)* Ge hadt toch iets anders aan dan?

FRANS: Hoe bedoelt ge?

JOSETTE: Ge hadt deze smerige overall toch niet aan?

FRANS: *(Verbaasd)* Vindt jij die echt zo vuil?

JOSETTE: Allee, Frans. Overal waar jij komt, moet ik stofzuigen.

FRANS: *(Gegeneerd)* Dat wist ik niet. Ik zal in het vervolg wat beter oppassen.

JOSETTE: Ik versta dat wel, zenne. Een man alleen... *(Flirterig)* Hoe komt het eigenlijk dat jij alleen zijt? Zo'n pronte vent!

FRANS: *(Verlegen)* De dokter zegt dat ik last heb van... *(citeert)* ...'accuut-chronische misantropie'.

JOSETTE: *(Ernstig)* Ah, ge zijt ziek... En doet dat zeer?

FRANS: *(Verlegen)* Dat wilt zeggen dat ik te verlegen ben.

JOSETTE: Allee! Dat zoudt ge anders niet zeggen, zenne!

FRANS: Och jawel, juffrouw... Josette... Ik... Het is altijd hetzelfde met mij. Ik durf nooit iets vragen. *(Heftig)* Ik zou anders wel willen, zenne...

JOSETTE: *(Flirterig)* Ja? Bedoelt ge...

FRANS: *(Heftig)* Ja!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

